

MICHAL DLOUHÝ

ČETNICKÉ POHÁDKY PRO DOSPĚLÉ

PRAGO LINE

EDICE OTISKY

PRAGO LINE

MICHAL DLOUHÝ

ČETNICKÉ POHÁDKY
PRO DOSPĚLÉ

Praha 2013

Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE

Četnické humoresky vstoupily do povědomí čtenářů i diváků. Najednou se jako zázrakem změnil pohled na celou skupinu lidí, o nichž se dříve psalo ne zrovna lichotivě. A hle, ukazuje se, že to byli lidé stateční, rozumní a veskrze z nich číselna člověčina. Uměli totiž nesmlouvavě uplatňovat zákon a vedle něho i svůj lidský pohled, který někdy nemusel být stoprocentně v souladu s paragrafy, ale měl svou logiku a pravdivost, nemluvě o spravedlnosti.

Michal Dlouhý tohle všechno dokázal najít na konkrétních příbězích skutečných lidí. Není tedy divu, že ve své tvorbě narazil na dětskou dobu spravedlivého obrazu světa, jaký je v dětských pohádkách. Ostatně pohádky nemusí být přece jen o princích, princeznách, kouzelných bytostech a zázracích. Znam pohádky, které byly o docela prostých lidech či povoláních, a přece mi od dětství rezonují v paměti. Třeba pohádka o lokomotivě s dlouhým komínkem!

Četnické pohádky patří k těm nejlaskavějším příběhům, které znám. Ostatně moje profese mne trochu opravňuje hodnotit, protože je to medicínský obor, který vede k většímu nadhledu na věci kolem nás i v kontextu doby, v níž žijeme. Literatura je totiž bezesporu důležitá a již dlouho je součástí našeho života, ovlivňuje naše vědomí i chování.

Ano, literatura je vzácný a nenahraditelný kulturní statek a vždy významně pomáhala lidské psychice, aby se v obtížných chvílích dokázala vzchopit. Je obtížné, ba nesmyslné, hodnotit literaturu moderními měřítky evaluace, vždyť s nadsázkou by mnohdy neobstály ani jiné velice známé hodnoty.

Ty nejhezčí, milované knížky mají však veliký vliv na vývoj národa a historické parametry ukazují, jak nezbytná je pro malý národ národní identita, podporovaná písemnictvím. Pro národní uvědomění a sebevědomí je literatura svrchovaně důležitá, zejména v obtížných obdobích vývoje a podobně jako u jedince působí jako nezbytná opora v jeho rodině...

Prvním zdrojem tohoto bohatství jsou přece pohádky, které na jednoduchém schématu učí, že spravedlnost musí být oceněna a odměněna. I když to tak v reálném životě vždycky není... Pohádky potřebujeme, abychom si upevnili své životní etické postoje.

Národ, který byl často odsouzen k absolutní poslušnosti velmocí a nyní je vystaven záludností trhu, má velice zapotřebí udržet si noblesní fantazii, kreativní krásu, naději i paměť.

Před tak zvanou sametovou revolucí, jako ve všech těžkých okamžicích, rozvíjely se různé literární žánry, stimulující chybějící individuální svobodu.

Dynamický nástup sdělovací techniky a hlavně počítačová éra významně změnila profil získávání informací i vědomostí. Pro mladou generaci je nesporně snazší hledat na internetu, kde je možné najít již téměř všechno, než se ztěžka prokousávat k cíli vyhledáváním v knihách.

Přesto kniha zůstane pro kulturní dědictví národa bezpochyby důležitým faktorem, a to i když procento pravidelně čtoucích osob se významně snížilo a dosahuje nyní zhruba od 10 do 15 % obyvatelstva.

Jestliže dříve hrála pohádková kniha významnou roli zástupnou, díky jejímu obsahu mohli lidé tříbit a rozvíjet fantazii, cestovat, představovat si lepší a spravedlivější svět a zhodnocovat své etické postoje, dnes dostala literatura spíše roli regulativní, vyhledávanou ve chvílích, kdy je určitý typ literatury vhodný a potřebný. Přesto si pohádka udržela svůj nenásilně výchovný charakter. A to v každém věku...

Michal Dlouhý opět dokázal svůj nesporný literární talent: našel v povolání, které má daleko k pohádkovým bytostem, prvky kouzla a laskavé vstřícnosti.

I dospělí mají nárok na své pohádky!

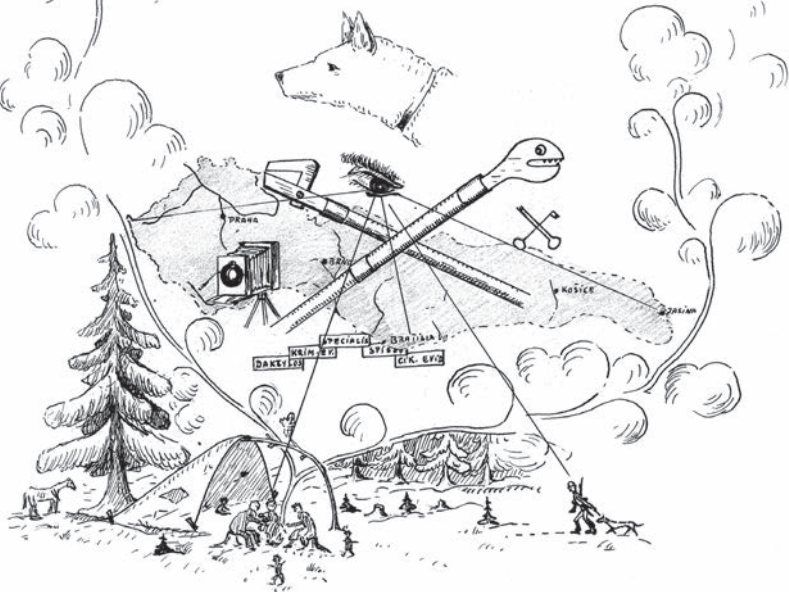
Ale dosti řečí, začtěte se a posuďte sami...

Jan Cimický

A handwritten signature in dark ink, which appears to read 'Jan Dlouhý', written in a cursive, flowing style.

PÁTRACÍ KURS 1935.

U.Č.P.O.

Zákony a nařízení,

vydané

od roku 1849 až do roku 1875

pro

království a země radou říšskou zastoupené, kteréž mají
četníci znáti podle §. 24. instrukce služební.

Ukončeno v březnu r. 1876.

Ve Vídni.

Tištěno v císařsko-královské tiskárně dvorské a státní.

(Běhmisch.)

PÁR ŘÁDKŮ ÚVODEM

Většina z nás má za to, že pohádky jsou určeny především pro děti a že musí vždy skončit dobře. V dnešní době se mnohdy setkáváme i s pohádkami, které jsou díky svému zaměření určeny výhradně pro dospělé. Četnická služba s sebou přinášela různé situace, veselé i smutné, romantické i lechtivé. A četník samotný byl představitelem věčného souboje dobra se zlem. Proč tedy nemít i Četnické pohádky pro dospělé zpracované podle skutečných případů a událostí?

Četnictvo na našem území působilo téměř celé století a za tuto dobu prošlo určitým vývojem, avšak po celou dobu své existence zajišťovalo veřejný pořádek a bezpečnost. Bylo zřízeno v návaznosti na revoluční změny v roce 1848 jako nástroj k upevnění státní autority a bylo od počátku přísně vojensky organizováno. Postupem času došlo ještě za monarchie k přiblížení původní ryze vojenské organizace četnictva soustavě politických úřadů a justičních orgánů. Za dobu dvaceti let existence samostatného československého státu zaznamenalo stále vojensky organizované četnictvo změny spočívající v zavádění nejen spojovacích a dopravních prostředků, ale i kriminalistických postupů a metod tak, jak to vyžadoval poválečný rozmach společnosti a potřeba boje se společností ohrožující zločinností. Nelze ani opominout závěrečnou etapu existence četnictva, byť krátkou, ale o to svízelnější dobu německé okupace, během které bylo četnictvo devalvováno a začleněno do struktury německých bezpečnostních složek.

Knížka obsahuje kopu pohádek z období let 1850 až 1945, přičemž pomyslná první část obsahuje případy a události z období monarchie, největší množství z nich je ve druhé části věnované republikánskému období a několik málo z nich připomíná ve třetí části období německé okupace, po jejímž ukončení bylo četnictvo na našem území zrušeno.

plk. JUDr. Michal Dlouhý, Ph.D.
vrchní policejní rada
www.cetnik-michal-dlouhy.cz

O AŠSKÉM PROBÁKOVÍ

Počátkem roku 1857 nastoupil ke druhému pluku c. k. četnictva se sídlem v Praze jako probengendarm neboli četník na zkoušku Josef Wacovský. Po absolvování základního výcviku byl přidělen k šestému křídlu se sídlem v okresním městě Chebu.

Velitel šestého křídla, rytmistr druhé třídy Emil Scheda, zařadil nově přiděleného četníka na zkoušku k první četě sídlící v Chebu s určením na četnickou stanici Aš. Ačkoliv bylo na ašské četnické stanici počítáno s devíti muži, byl četník Wacovský čtvrtým mužem podřízeným veliteli četnické stanice závodčímu Johannu Schenkovi.

Vzhledem k situaci byl závodčí Schenk vděčný i za probáka, byť ho musel řadě věcí potřebných k výkonu četničiny osobně naučit. A tak se četník Wacovský v terénu učil praktickému výkonu služby a v četnických kasárnách spouště zákonů a nařízení, které má četník podle služební instrukce znáti.

Velitel četnické stanice ho výslovně upozornil na specialitu chebského strážmistra Johanna Hajeka, který vyžaduje od jemu podřízených četníků zařazených na všech osmi četnických stanicích důkladnou znalost mezistátních úmluv dovolujících obojímu četnictvu stíhat zločince, kteří jsou na útěku do země druhého státu. Ke vši smůle četníků na Chebsku museli znát úmluvy jak mezi Rakouskem a Bavorskem, tak mezi Rakouskem a Saskem, včetně jejich dodatků, neboť zejména služební obvod ašské četnické stanice tvořila státní hranice s Bavorskem na jihu a se Saskem na severu.

Četník Wacovský zjistil, že úmluva s královstvím Saským byla uzavřena dne 30. července roku 1852 a stanovila, že v pilných případech, kdy nastává nebezpečí z prodlení, je četnictvu jednoho státu povoleno stíhati zločince nebo jinou osobu veřejně nebezpečnou, když je na útěku přes hranici do druhého státu. Provinilec dopadený na území druhého státu nesmí být pronásledujícím četnictvem veden zpět přes státní hranici, nýbrž musí být předán v místě dopadení příslušnému orgánu nebo úřadu. Pronásledující četnictvo nemá na území druhého státu právo provádět prohledávání v domě, nýbrž musí střežit dům a čekat do příchodu k tomu oprávněného úředníka druhého státu. Přitom je

Sechster Flügel.

Mit der Errichtung der Abtheilungen wurde begonnen am 1. Mai 1850. Der Posten Teplitz wurde späterhin zum fünften Flügel eingereiht; die Posten Königswart (errichtet 24. Juni 1850) und Weipert (errichtet 25. Febr. 1851) wurden nachträglich wieder aufgegeben. Neu einbezirkt wurden hingegen die Posten 3, 4, 8, 13, 15, 20 und 21. Die gesammte Mannschaft war gleich anfangs vorschriftsmässig kasernirt worden. Umfang: Der jetzige Egerer und Saazer Kreis.

Flügel-Commando zu Eger.

Zugs-Commando's: Eger, Karlsbad, Brüx.

- Posten: 1. Eger, besetzt ursprünglich mit 14 Mann, 3 Pferden, — jetzt mit 17 Mann, 6 Pferden.
- „ 2. Asch, errichtet 24. Juni 1850, — besetzt mit 6, — dann mit 9 Mann, — jetzt nur 5 Mann.
- „ 3. Wildstein, 5 Mann.
- „ 4. Marienbad, 7 Mann.
- „ 5. Plan, errichtet wie Nr. 2, — erst 5, — nun 7 Mann.
- „ 6. Tachau, errichtet (nebst 7, 9, 12, 14, 16, 19 und 27) ebenfalls 24. Juni 1850, erst besetzt mit 9 Mann, — hierauf mit 7 Mann, 3 Pferden, — nun mit 6 Mann.
- „ 7. Pfraumberg, früher 5, — jetzt 6 Mann.
- „ 8. Weseritz, errichtet 13. Juni 1851, 6 Mann.
- „ 9. Karlsbad, besetzt anfangs mit 14 Mann, 3 Pferden, — dann mit 11 Mann, 2 Pferden, — hat gegenwärtig 12 Mann, 4 Pferde.
- „ 10. Buchau, errichtet 15. August 1850, früher 5, — jetzt 7 Mann.
- „ 11. Luditz, errichtet 16. August 1850, früher 5, — nun 6 Mann.
- „ 12. Tepel, stets besetzt mit 5 Mann.
- „ 13. Petschau, 5 Mann.
- „ 14. Joachimsthal, anfangs 10, — jetzt 6 Mann.
- „ 15. Platten, errichtet 13. Juni 1851, — 6 Mann.
- „ 16. Grasslitz, sonst 9, — jetzt 5 Mann.
- „ 17. Falkenau, errichtet 8. März 1851, besetzt mit 2 Mann, 3 Pferden, nunmehr mit 6 Mann.
- „ 18. Elbogen, errichtet 4. September 1850, — fortwährend mit 5 Mann besetzt.

pronásledující četník povinen opatřit si hodnověrné potvrzení o svém zákroku na území druhého státu a o jeho výsledku. Při překračování státních hranic nebylo četnictvo osvobozeno od celních formalit. Ty však musely být provedeny tak, aby nebyly na újmu pilnosti zákroku četnictva. Aby bylo záměru úmluvy snadněji dosaženo, mělo s ní být obyvatelstvo příhraničních okresů seznámeno, aby bylo podle svých možností nápomocno četnictvu druhého státu, neboť úmluva byla uzavřena právě v jeho prospěch.

Uvedená smlouva byla doplněna dne 22. září 1856 v tom směru, že četnictvu obou států, je-li k tomu zvláštní důvod, je dále dovoleno překročit státní hranici i z důvodu pátrání po nebezpečných nebo

stíhaných osobách. Rovněž tak je možno četnictvem překročit státní hranici v případě nebezpečství ohně, povodně nebo jiné živelné události i bez předchozí žádosti orgánu druhého státu a rovněž tak je možno překročit státní hranici na žádost četnictva druhého státu.

Úmluva s Bavorskem, která byla uzavřena dne 29. září roku 1852, byla naštěstí naprosto stejného znění a stejně tak její dodatek ze dne 3. října roku 1855.

Doporučení velitele četnické stanice se četníku Wacovskému opravdu vyplatilo. Strážmistra Hajeka skutečně nezajímalo při přehlídce ašské četnické stanice nic jiného než mezistátní úmluvy o spolupráci četnictva. A probengendarm Wacovský znění úmluv a jejich dodatků odmeldoval k naprosté spokojenosti pana strážmistra.

O ZAPOVĚZENÝCH HRÁCH

Na četnickou stanici Manětín v politickém okrese Kralovice se časně ráno 3. června roku 1877 vrátil František Turek ze sousední obce Lipí. Přišel se udat, že nechtěně zabil svoji ženu Marii Turkovou. Velitel četnické stanice závodčí Jan Špachmann se nestačil divit.

Turek vypravoval, jak měl s manželkou kvůli svým milostným plotkám a kartám již dlouhou dobu kříž. Manželka mu tropila žárlivé scény, které byly prakticky na denním pořádku. Proto si jej také sousedé již delší dobu dobírali. Když včera večer přišel v povznesené náladě z hostince domů a manželka opět spustila před chalupou na očích sousedům tu svoji mnohokrátě ohranou písničku, vběhl do světnice a popadl flintu, o které se domníval, že není nabitá. Aby manželku, která stála na zahrádce, zastrašil, flintu na ni namířil. Avšak padl výstřel a manželka se v tu chvíli skácela na zem. Po několika minutách mu zemřela v náručí.

Závodčímu Špachmannovi nešlo na rozum, když k činu došlo večer, proč jej Turek oznamuje až druhého dne ráno. Na to Turek odpověděl, že v šoku z toho, co se stalo, odnesl již mrtvou manželku do světnice, uložil ji do postele, zapálil u ní svíčky a modlil se k ní za odpuštění.

Velitel četnické stanice se spolu s četníkem Petrem Kovářem vydali na místo činu. Cestou se stavili u místního okresního soudu se žádostí o vyslání soudní komise k ohledání těla zemřelé.

V obci Lipí vzdálené zhruba tři kilometry četníci našli v posteli uloženou Marii Turkovou. Obecní starosta zajistil, aby do domku nikdo nevstupoval, a zároveň mezi obyvateli obce zjistil svědky tragické události. Mrtvá byla zasažena brokovým nábojem do levé části zad, plece a hlavy. Od místa na zahrádce, kde byla zasažena, vedly krvavé kapky až do místnosti, v níž se mrtvé tělo nacházelo.

Svědék události, obecní pasák Josef Zmrhal, četníkům uvedl, že Turek přišel podnapilý z hostince Adlerových a jeho žena, pracující v tu chvíli před domkem na zahrádce, mu začala vyčítat ten jeho karban i milostné pletky s Martou Bergrovou. Na to se Turek rozlít, odehnal pasáka od chalupy, vtrhl do světnice a oknem na manželku namířil pušku. V tom se ozvala rána a Turková padla se zvoláním: „Ježíš, Maria, Josef!“ na zem. Turek okamžitě vyběhl ven a volal na ženu, aby mu odpustila, že nevěděl, že je flinta nabita.

Od návštěvníků Adlerova hostince se četníci dozvěděli o tom, kterak Turek na jejich nářeky o žárlivé manželce včerejšího dne vykřikoval, že až přijde domů, tak ji páskem vyplatí. Sousedé Dvořák, Váňa a Kolakovský se navíc nevědomky před četníky podřekli, že s Turkem hráli zapovězenou hru „ferbla“.

Obecní starosta navíc řekl, že hádky byly v Turkovic chalupě na běžném pořádku a že Turková měla často modřiny v obličeji i po těle.

Soudní komise, která se dostavila krátce po poledni do Lipí, konstatovala, že Marie Turková byla smrtelně zraněna brokovým nábojem a kromě toho bylo její tělo pokryto spoustou modřin.

Zatímco se v chalupě Turkových našlo několik brokových nábojů a zápalek, puška samotná nalezena nebyla. Na výzvu k vydání pušky Turek opakovaně uváděl, že neví, kde jeho puška je.

František Turek byl dodán do věznice Okresního soudu v Manětíně a následně byl udán Krajskému trestnímu soudu v Plzni pro zločin zabití své manželky Marie.

Při porotním líčení se obžalovaný stále vymlouval na nešťastnou náhodu, neboť netušil, že je puška nabita a že manželce nechtěl ublížit. Přes veškerou snahu manětínských četníků se však nepodařilo smrtící zbraň nalézt.

Svědectví sousedů i modřiny na těle Marie Turkové svědčily v neprospěch obžalovaného. Manželské šarvátky u Turkových byly všeobecně známy.

**Narřízení, vydané od ministerium záležitostí vnitřních, po
umluvení s ministeriemi práv a financí a s nejvyšším úřa-
dem policejním dne 27. září 1854,**

ježto se týče her zapovězených.

Za hry zapovězené prohlašují se, hledíc k dekretu dvorské kanceláře, vydanému vedlé nejvyššího listu kabinetního ze dne 12. října 1840, dne 16. října 1840, č. 32.041, ve velkovojevodství Krakovském zejména tyto: Farao, baseta, hra v kostky, passadieci, lansquenet, quinze (quindici), trenta, quaranta, šusty šusty či ramšl, barvička či ferbl, strašák sincére, brantl, molina či mlýnek, valach, makao, půldvanáctá (mezzododici, unidici e mezzo), jedenadvacet (vingt-un), biribis (virbiš), oka (strašidlo), hra pod hromádky (kupčení), škubavka (bubeníčková čamburina), červená a černá (rouge et noir), honzík na kuželníku, džbánec a jelínek, tahání lodi, hra v kuželky na kulečnicku, kdežto se běh koule pérem nebo strojem řídí, cvik nebo labeta, řemenění a caparování (caparl), konečně v šenkovnách a kavárnách veřejných loterie, loterní dauphin, tartl na způsob loterie, též řečená hra ptáčnická a tartl o závod, i židovský nebo malý tartl zvaný.

Mimo hry tuto jmenované zapovězeny jsou vůbec všechny takové hry, při nichž výhra a prohra nezávisí tak na obratnosti hráčově, jako na náhodě.

Ti, kdož by tyto hry hráli, i ten, kdo by jim ve svém obydlí hráti dovolil, potrestáni budou pokutou v §. 522. obecného zákona trestního uloženou; jest-li však hra zároveň nařízením o loterii zapovězena, budiž přestoupení kromě toho co přestoupení důchodkové dle zákonů pokutováno.

A o Turkovi samotném se v obci vědělo, že nikdy nešel pro ránu daleko. Turkův obhájce dr. Karel Jelínek ve snaze pomoci svému mandantovi zdůrazňoval na jedné straně nebývalou žárlivost jeho manželky a na straně druhé vylučoval zlý úmysl svého klienta.

Naproti tomu státní zástupce kromě zdůrazňování zlého a nepřátelského úmyslu Františka Turka žádal i jeho odsouzení pro zapovězenou hru.

Obhájce přesvědčil svými tvrzeními slovutnou porotu, která vyloučila Turkův zlý úmysl. Proto byl František Turek odsouzen pouze pro zločin neúmyslného zabití na šest měsíců do tuhého vězení a k pokutě deseti zlatých pro hraní zapovězené hry.

Následně byli pro hraní „ferbla“ závodčím Špachmannem udáni i Turkovi spoluhráči Dvořák, Váňa a Kolakovský.

O STAROSTOVĚ ŠPATNÉM KONCI

Starostou v obci Kněžpole v politickém okrese Uherské Hradiště byl již po několik let ctihodný rolník Josef Kroulík. Všeobecně se o tomto starém mládenci vědělo, že je záletným a ve svém mládí míval přezdívkou Don Juan. Po několik let Kroulík udržoval poměr s vdanou rolnicí Annou Sýkorovou, jejíž manžel přes svůj vysoký věk tento milostný vztah své mladé ženě trpěl, a nebylo žádným tajemstvím, že skutečným otcem všech pěti Sýkorových dětí je Josef Kroulík.

Po smrti starého Sýkory se však situace podstatně změnila. Anna Sýkorová se stala sice nádenicí, ale proti jejímu poměru s obecním starostou již nemohl nikdo nic namítat. Dokonce bylo veřejně známo, že vdova Sýkorová se všemožně snažila, aby ji Kroulík pojal za ženu.

Na četnickou stanici v okresním městě Uherské Hradiště se druhou únorovou nedělí roku 1885 dostavila Anna Sýkorová ze šest kilometrů vzdálené Kněžpole a službu konajícímu závodčímu Juliusi Prečovi udala starostu obce Josefa Kroulíka pro zločin zprznění své nedospělé dcery. Závodčí se nestačil divit a vyzval Sýkorovou, aby mu dopodrobna vyličila, k čemu ve skutečnosti došlo.

Předchozího dne, v sobotu, byl v kněžpolském hostinci Na Husebál. Starosta Kroulík, s nímž, jak je všeobecně známo, udržuje Sýkorová po dlouhá léta milostný poměr, se zde opil více, než bylo zdrávo. Začal na ni dotírat, ale ona ho odbyla, že s opilcem nechce nic mít. Když bál skončil, odešla do svého domku a zde k jejímu překvapení nalezla

II. Zprznění krve, ježto se spáchá mezi příbuznými v pokolení vzhůru a dolů stupujícím, nechť příbuzenství jejich pochází z rodu manželského, nebo nemanželského.
— Trest toho jest žalář mezi šesti měsíci a jedním rokem.

starostu Kroulíka v milostném objetí se svojí teprve devítiletou dcerkou Kačenkou.

Po tomto sdělení nemohl závodčí jinak než konat svoji povinnost. Odebral se do Kněžpole a prohlásil starostu Josefa Kroulíka, kterého přistihl doma vyspávajícího opici ještě v posteli, za zatčeného. Kroulík vůbec nechápal, o co se jedná a jak je možné, že si četník dovolil jeho, jako představitele bezpečnostního úřadu, kterému má být četnictvo vždy k ruce, vůbec zatknout. Než se Josef Kroulík stačil vzpamatovat, byl odváděn do věznice Krajského trestního soudu v Uherském Hradišti.

Až následně provedl závodčí Preč za přítomnosti obecního tajemníka výslech Kačenky Sýkorové. Prostoduchá Kačenka uvedla, že v noci kdosi zaklepal na okno jejich domku, a když zjistila, že se jedná o Josefa Kroulíka, který za její matkou často docházel, pustila jej do světnice. Byl opilý, začal ji objímat a říkal jí křestním jménem její matky. Byla zvědavá a chtěla poznat, co spolu dospělí dělají, a tak se Kroulíkovi podvolila. Po chvíli ale přišla domů její matka a Josefa Kroulíka od ní odtrhla a vyhnala z domu.

Po výslechu obecní tajemník panu závodčímu, který byl zhnusen tím, čeho byl obecní starosta schopen, sdělil, že Kačenka, stejně jako její čtyři sourozenci, jsou Kroulíkovými nemanželskými dětmi. Na to už závodčí Preč vůbec neměl slov.

Josef Kroulík byl v září roku 1885 pro svůj hanebný čin postaven před porotu uherskohradištského krajského trestního soudu. Líčení bylo prohlášeno za tajné a byla z něj vyloučena veřejnost, která bažila po pikantnostech případu.

Ačkoliv se Kroulíkův obhájce snažil dělat doslova nemožné, pověst záletníka a pobloudilce byla silnější.

Josef Kroulík, donedávna vážený občan, byl odsouzen pro zločin zprznění krve podle § 131 trestního zákona na šest měsíců do těžkého žaláře zostřeného dvanácti posty a k úhradě výloh soudního líčení.

O VOLBÁCH DO ZEMSKÉHO SNĚMU

Zemský sněm království českého byl rozpuštěn dne 19. dubna roku 1889, a proto se dne 2. července 1889 konaly po celé zemi volby do českého zemského sněmu. Ve volbách dosáhli neobyčejného úspěchu mladočeši na úkor staročeských kandidátů, ačkoliv staročeši měli mírnou převahu v počtu poslanců.

Volební úspěch mladočeských kandidátů byl po celé zemi doprovázen nebývalým veselím.

Například, když se voliči vraceli z okresního města Kutné Hory do obce Krchleby, stříleli jim dle starého slovanského zvyku krchlebsťi na počest salvy z hmoždířů a z pušek. V obci Krchleby totiž bylo sídlo krajinské agitate ve prospěch mladočeského kandidáta dr. Bedřicha Pacáka.

Krchlebský hostinec byl v den voleb vyzdoben zvenčí praporky a uvnitř panovala rozjařená nálada, což samozřejmě nebylo po chuti výsledkem voleb zklamaným příznivcům staročeské strany.

Ve snaze zkazit mladočechům radost z volebního vítězství bylo do věci zapojeno c. k. četnictvo.

Večer dne 4. července 1889 se do krchlebského hostince dostavil četnický závodčí Jan Cmíral, velitel četnické stanice v nedaleké Čáslavi. Četník zde zastihl nájemce dvora Františka Výborného a mlynáře Karla Nováka, kteří se nepokrytě radovali z volebního úspěchu a pochvalovali si, jaké krásné salvy byly vypáleny z hmoždířů. V tom jim přitakal právě přicházející rolník Jan Dušek a dodal, že i on si vypálil na zahradě své chalupy tři rány z pušky.

To byla voda na mlýn závodčího Cmírala, který hned druhý den udal rolníka Duška čáslavskému okresnímu soudu podle § 459 trestního zákona pro čin, z něhož jest se obávati nebezpečí ohně, neboť v letním čase bylo stříleno blízko stavení nebo stodol.

Ačkoliv při soudním řízení rolník Dušek uváděl, že v tu dobu ani doma nebyl a že přijel z Kutné Hory až pozdě večer a že se ani nepamatuje, byl-li vůbec v hospodě či nikoliv a natož, aby tam viděl četníka Cmírala.

Svědci Novák a Výborný uvedli, že Duška v hostinci sice viděli, že tam mluvili o volbách, avšak nepamatují se na to, že by Dušek mluvil o střílení.